

קה — בתחכמוני. עד שעברו לגימנסיה רחביה ושוב היו ביחד ובאותה כיתה.

ובאשר לעבודה, גם בזאת, כאמור, היתה תרצה חרוצה וזריזה. עוד בהיותה קטנה (חמש-שש) היתה עושה שעות רבות בבירור חיטה ועדשים לתצרוכת הבית. את כל כמות החיטים, לכל השנה כולה, ללחם ולבורגול, היינו נאלצים לברר ביד לפני הטחינה. וכן כמות די מכובדת של עדשים שהיו עולים על שולחננו, בנוסחאות שונות (ככל שניתן), כמעט מדי יום ביומו. היינו יושבים סביב שולחן האוכל הגדול שבמרכז הושמה ערימת חיטים או עדשים, כשכל אחד גורר ומפזר על גבי השולחן מקצת הגרעינים, מלקט ומוציא מתוכם גבשושי עפר, אבנים, זרעי עשבים ושאר "מרעין בישין". תרצה היתה עושה במלאכה זו בשתי ידיה בזריזות רבה ואיש מאתנו לא הצליח להתחרות בה. וכדי שלא יחמקו להם, פה ושם, גופיפים בלתי רצויים וישארו בין הגרעינים המבוררים — הנהיגה בירור חוזר וקראה לפעולה זו "להסתכל" והיתה שואלת: "העדשים האלה כבר מיסתוכלים? בקיצור, תרצה הקטנה היתה מנצחת עלינו הגדולים העושים במלאכת הבירור.

בזיעת אפיך...

סיפרתי על בירור החיטה, אספר גם מה קדם לבירור. את החיטה שהיתה משובשת, לעיתים בכמויות גדולות, זרעים שהיו קרויים זואן וטרדאן — היו מנקים מהזרעים הללו ע"י רחיצה. וכך נעשתה המלאכה: עם בוקר יורדים אל המעיין. החיטה על גבי החמור וכן הכלים, דוד וגיגית